

Source :

หน้า

57270296

Date :

10 ส.ย. 2557

Page :

21

No :

อาจารย์กลัวโง่เลยไม่กล้าแก้ปัญหาให้ชุมชน

เก็บมาคิด

“การเรียนการสอนไม่ใช่สอนในมหาวิทยาลัยแต่ต้องลงไปสอนที่ชุมชน และไปแก้ปัญหาที่ชุมชน แก้ปัญหาอะไร แก้ปัญหาความยากความจนของเขา มหาวิทยาลัยทำไมต้องไปอยู่ในห้องสี่เหลี่ยม ทำไมเอามหาวิทยาลัยกับนิสิตนักศึกษาไปเรียนหนังสือในชุมชน

ไม่ได้ ไปสอนที่โน่นว่ามีปัญหาของชาวบ้านคืออะไรแล้วไปแก้ให้เขา เอาตำราไปแก้ให้เขา ผมว่าอาจารย์ส่วนใหญ่จะกลัว กลัวอะไร กลัวคำถามชาวบ้านแล้วก็ไม่สามรถแก้ให้เขาได้ อาจารย์กลัวอะไรมากที่สุด กลัวโง่ เลยไม่สามารถ

แก้ปัญหาชุมชนได้ แล้วเรามีอาจารย์อยู่ประมาณแสนกว่าคน 2 แสนคน ในประเทศไทย มีนักศึกษาล้านกว่าคน แต่เรามีหมู่บ้านแปดหมื่นกว่าหมู่บ้าน ทำไมเราเอาอาจารย์ซึ่งมีองค์ความรู้อย่างมหาศาลเลย เอาลงไปชุมชน แก้ไขที่ชุมชน เอานิสิตนักศึกษาไปเรียนด้วย ไปช่วยชาวบ้าน แก้ปัญหาของหมู่บ้านแต่ละหมู่บ้าน ตั้งไว้เลยว่าจะให้หัดหัดนี้สินทีเปอร์เซ็นต์ ทีไหนอย่างไร แล้ววัดผลตามนี้เวลาให้คะแนนให้ชาวบ้านให้คะแนนด้วย ไม่ใช่อาจารย์ให้เอง”

ทั้งหลายทั้งปวงข้างต้น คือสิ่งที่เราต้องเก็บมาคิด. ที่ ม.ร.ว.ดิศนัดดา ดิศกุล หลานชายของกรมพระยาดำรงราชานุภาพ อดีตราชเลขาอนุการในองค์สมเด็จพระเจ้าอยู่เบื้องหลังความสำเร็จของมูลนิธิแม่ฟ้าหลวง และโครงการพัฒนา ดอยคุงจนดอยคองขยายผลไปสู่ประเทศเพื่อนบ้าน ได้กล่าวถึงปัญหาที่เกิดขึ้นในประเทศไทยและยังไม่มีใครเข้าไปแก้ไขให้ ฟังดังข้อความข้างต้นทั้งหมด

หากมองถึงตัวปัญหาที่แท้จริง จากแนวคิดดังกล่าวเราคงต้องจับประเด็นไปที่รากเหง้าของความเป็นไทย ที่ยืนอยู่บนฐานของความเป็นประเทศเกษตรกรรม ดังนั้นการพัฒนาประเทศจึงต้องพัฒนาจากราก ซึ่งนอกจากจะเป็นการพัฒนาที่ได้ผล สำหรับคนส่วนมากแล้ว ยังเป็นการพัฒนาที่ยั่งยืนอีกด้วย

แต่ทุกวันนี้เรากำลังพัฒนาผิดที่ผิดทาง เป็นการพัฒนาแบบหลงทาง เคาไม่ถูกที่ค้นไต่ยาไม่ตรงกับแผลแทนที่จะมองไปถึงรากเหง้า ซึ่งมีทุกสิ่งทุกอย่างพร้อมที่จะให้นำมาใช้ได้แล้ว กลับทิ้งขว้างไม่นำมาทำประโยชน์ ไม่นำมาพัฒนา แต่กลับไปพัฒนาไปเลียนแบบ ไปตามกันประเทศอื่นที่

รากเหง้ามันคนละอย่างกับรากเหง้าของเรา แม้จะทุ่มทุนทุ่มแรงออกไปทำอะไร ผลลัพธ์ที่ได้กลับมา มันไม่ใช่ความต้องการที่แท้จริง ที่จะเป็นการแก้ปัญหาให้กับคนไทย กลายเป็นการสร้างปัญหาแทนที่จะเป็นการแก้ปัญหา คนไทยกลายเป็นพวกวัตถุนิยม สร้างหนี้สร้างปัญหาให้เกิดขึ้นกับตัวเองอย่างต่อเนื่อง ทั้งสิ่งที่ดีทั้งวัฒนธรรมประเพณี ทั้งภูมิปัญญาชาวบ้าน ทั้งที่ดินทำกินให้ตกเป็นของชาวต่างชาติ ทั้งความเป็นอิสระเสรี ที่เป็นรากเหง้าของคนไทยกลายเป็นทาสแห่งวัตถุ ทั้ง ๆ ที่เราเลิกทาสมาแล้วเป็นร้อยปี ทำไม ทำไม และก็ทำไม

ถ้าวันนี้เรายังไม่หยุด และลงมือทำ ก็อย่าหวังเลยว่า ความเป็นไทย ความสุขของคนไทย และความภาคภูมิใจในชาติพันธุ์ที่เรียกตัวเองว่าคนไทย จะกลับมาสู่คนทั้งประเทศอย่างสมศักดิ์ศรีแห่งความเป็นไทย

ชนิดร ภูภาณูจน์